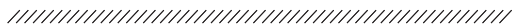

Душан
КОВАЧЕВИЋ

**ДВАДЕСЕТ
СРПСКИХ
ПОДЕЛА**

Како се Срби множе дељењем

Садржај

Пет њрича о несѡјајању

- I. САОНИЦЕ СВЕТОГ ЈОВАНА 15
- II. ГЛАСОВИ У ТАМИ СОБЕ 18
- III. СКОК У ХЛАДНУ САВУ НА „ЛУДУ ГЛАВУ“ . 22
- IV. СУДАР СА САМИМ СОБОМ 27
- V. ОВАЈ ЧОВЕК ЈЕ НЕУНИШТИВ 37

Двадесет српских ѡдела

- Прва подела:
НЕБЕСКИ И ОВОЗЕМАЉСКИ 45
- Друга подела:
ПРОИСТОЧНИ И ПРОЗАПАДНИ 48
- Трећа подела:
КОСМЕТ: ЧУВАРИ И СЕЦЕСИОНИСТИ. 52
- Четврта подела:
ПАТРИОТЕ И ИЗДАЈНИЦИ 57
- Пета подела:
РАЦИОНАЛНИ И ИРАЦИОНАЛНИ 61

Шеста подела:	
МОНАРХИСТИ И РЕПУБЛИКАНЦИ	65
Седма подела:	
ЧЕТНИЦИ И ПАРТИЗАНИ	74
Осма подела:	
ОСЛОБОДИОЦИ И ОСЛОБОЂЕНИ (СВИХ ПРАВА)	81
Девета подела:	
СРБИ И ЈУГОСЛОВЕНИ	89
Десета подела:	
ПОДУНАВСКИ, ПОМОРАВСКИ, ПОСАВСКИ, ПОДРИНСКИ	98
Једанаеста подела:	
СРПСКИ СРБИ И КОСОВСКИ, ЦРНОГОРСКИ, БОСАНСКИ, ХРВАТСКИ... СРБИ	109
Дванаеста подела:	
СРПСКИ СРБИ И НЕМАЧКИ, ФРАНЦУСКИ, АМЕРИЧКИ, НОВОЗЕЛАНДСКИ, ЈУЖНОАФРИЧКИ... СРБИ	116
Тринаеста подела:	
БОГАТИ И СИРОМАШНИ – ГАЗДЕ И РАЈА	128
Четрнаеста подела:	
НА -ИЋ И НА -ОВ, -АЦ, -СКИ, -ГО, -АЧ	138
Петнаеста подела:	
САДАШЊА И БИВША БРАЋА, РОЂАЦИ, КУМОВИ, ПРИЈАТЕЉИ.	148
Шеснаеста подела:	
ГРАЂАНИ И СЕЉАЦИ – БЕОГРАЂАНИ И (ОСТАЛИ) ПРОВИНЦИЈАЛЦИ	156
Седмнаеста подела:	
СТАРИ И МЛАДИ	165

Осамнаеста подела:	
МУШКИ И ЖЕНСКИ	176
Деветнаеста подела:	
РОЂЕНИ И НЕРОЂЕНИ	186
Двадесета подела:	
СРБИН ПОДЕЉЕН НА САМОГ СЕБЕ	194
 <i>Прилој нейосйојећој ауиобиографији</i>	
КАКО САМ ПОСТАО ИНДИЈАНАЦ	205
 <i>О йисцу</i>	 217

Прва подела

НЕБЕСКИ И ОВОЗЕМАЉСКИ (Ноге на земљи – глава у облацима)

Тренутно живи, Овоземаљски Срби, диве се својим славним прецима, величају их, узносе у легенде и митове, клањају им се помињући их по доброти, мудрости, храбрости и бескрајној љубави за народ и земљу, али тек кад се упокоје и „одлеже“ у сећању бар пола века.

А за живота тих наших Небеских предака све смо учинили да им прикратимо век, загорчамо дан, понизимо рад, обезвредимо постојање – уз повремена „скраћивања главе“ ако се баш превише опиру вазнесењу у вечност, у светлост, где им је, по заслугама, једино достојно место.

Призивање Небеских предака је део свакодневног ритуала, фолклора, у свим могућим и немогућим приликама, од затвора и затвореника осуђених за најтеже злочине, па до „кућа које воде државу“, где се расправља (и одлучује) о судбини Овоземаљских Срба и „Мајке Србије“; која је из века у век, из године

у годину, све старија и ситнија, стужена од слушања невероватних прича, обећања, заклињања, и недела која се у њено име чине.

Гледајући и слушајући шта се све прича (и пева) о „бесмртним прецима“, имате осећај да Они никада, заправо, и нису били живи; рођени су на Небу, на Небу су век провели, и на Небу заувек остали, без трагова земље на обући. Из Васељене нас посматрају очински строго, прекорно, али с љубављу, и уз помоћ самозваних Овоземаљских „апостола“ – неколицине (само)одабраних, шаљу нам поруке шта нам ваља чинити, шта радити, како „часно живети“ у складу са собом, са „интересима земље“ и оних који (тренутно) владају и проповедају њихова учења. Наравно, све поруке „одозго“ добијамо „одоздо“; тумачи тишине наших славних предака се смењују како се мењају господари државе, уз обавезна „прилагођавања“ тренутним политичким потребама.

Злоупотреба Небеских предака је свакодневна, непримерена, бучна и, до стида, неукусна.

Убијени владари, прогнани монарси и народни добротвори, у болести заборављени хероји, понижене војсковође, избегли научници, од глади и беде пострадали писци, песници, сликари... посматрају нас – данас, са фресака, музејских слика, назива улица, са бронзаних коња, корица уџбеника, са гоблена, мајица, истетовираних леђа, са шарених тањира, налепница флаша киселе воде и љуте ракије, „позлаћених“ чаша, пепељара, лицидерских срца..., чудећи се, згрануто, неозбиљним, неодговорним и, најблаже речено, чудним потомцима. Из њихових збуњених, постиђених

погледа видљиво је само једно једино питање: Шта нас ово снађе, на правди бога?

Комунисти су имали законе о „заштити лика и дела“ најистакнутијих „синова револуције“, са претњом робије за „непримерена“ сликања, писања, певања и кафанска оговарања.

То је била једна крајност, а друга је „слобода“ неукуса, кича и простаклука, уз шаторске песме и димне сигнале роштиља, упућене Прецима, с љубављу – од срца.

Мало је Овоземаљских Срба који верују да ће једног дана, или свитања, кренути пут Небеских предака, да ће их срести „тамо негде“ и да им „ваља стати и у очи погледати“, и рећи – објаснити – шта се то ради овде, Доле, у њихово име, тамо, Горе.

П. С.

Поделе ће нам, вероватно, доћи главе и (ово мало) преостале земље.

Кад би, рецимо, ова подела била „толерантнија“ – без мржње, горчине, прединфарктног беса, живот бисмо „трошили“ на практичније, корисније и паметније послове, ако нам је (већ) суђено да се свађамо, секирамо и, до бола, нервирамо.

Друга подела

**ПРОИСТОЧНИ И ПРОЗАПАДНИ
(Да ли је лепши излазак
или залазак Сунца?)**

Хиљаду година стојимо на Раскрсници двају путева: један води на Исток, други на Запад. Векови пролазе, а ми смо и дан-данас неодлучни – којим путем да пођемо; час нам се чини да нам ваља кренути пут Истока, тамо где нам је прапостојбина – сећање, душа и сва „прошлост“, па пођемо у сеобу мимоилазећи се са људима који оданде беже, причајући страхоте о глади, беди и логорима, те се са пола пута вратимо, безвољни, уморни и разочарани, да би се након неколико година предаха запутили пут Запада, где нас само разум води – „путовање из главе, без душе“, где „математика“ каже да нам је то географска – прагматична „будућност“; и газимо царску калдрму на том друму, свађајући се, ударајући се и, кришом, из потаје, убијајући се због погрешне, „издајничке одлуке“, да би се, поново, вратили до Раскрснице, где се по стоти пут сабирамо, миримо, пребројавамо, видамо ране,

крпимо 'аљине и поправљамо обућу за ново путовање, с пролећа, чим сунце гроне.

С времена на време прође неки народ покрај нас, гледајући нас прашњаве, уморне и бесне. И ако се неко, случајно, усуди да нас упита шта ту радимо, шта чекамо, зашто се не померамо, добије мотку по леђима, камен у главу или успомену од оружја, које већина има „злу не требало“, све уз псовке које никад нико није чуо – од по неколико табака, изговорене у једној реченици, из фалсета. Шта се кога (бре!) тиче шта ми радимо, зашто стојимо и чекамо? Нека свако гледа своја посла! Мало је нама наших брига! Питамо ли ми њих зашто скитају?

На Раскрсници, из века у век, из године у годину, све нас је мање и мање, а гробна обележја око Раскрснице досежу у недоглед, до планинских врхова на хоризонту, тамо где су нам некад, давно, била насеља – куће, окућнице, воћњаци и авлије препуне живине и деце.

Подељени смо, ваљда, од памтивека, по свим малим, и великим, животним питањима; педесет посто је за пут на Исток, педесет посто је за пут на Запад. По „западњацима“, пут на Исток је „повратак у прошлост, у зиму, у пределе где се смркава у подне, где људи ору, а коњи лете“, а по „источњацима“, пут на Запад је „ход на коленима према онима који нас презиру, који нас прихватају само као 'обојене“, где ћемо – ако (икад) стигнемо, изгубити име, и презиме, и све оно што један народ чини народом; мораћемо да се одрекнемо – како страни господари очекују – простачког, племенског језика, изазивачког погледа

и инацијског хода, све док од силног повијања не саставимо браду са коленима, до потпуне „асимилације“, промене имена, говора, порекла, и пола, ако треба. И бићемо добри само такви – никакви.

„Англофили“ оптужују „русофиле“ за „губернизацију земље, за повратак у доба кочија, кнезова, кметова, бурлака, Потемкинових села, гулага“..., понављајући да су нас „Браћа увек помагала кад су нешто трговала са Западом, нудећи нас као 'кусур', после вотке“. Успут, примера ради, помињу белешке – писаније несрећног Вука Караџића, који кука, и плаче, након повратка из Русије (где га је Карађорђе послао да моли за „барут и топове“, јер је био намеран поново дизати устанак против Турака): „А Руси су нам дали џебане за једну мало бољу свадбу“... Противници „повратка у завичај“ додају још и „чињеницу“ да смо само „комунизам добили на време, кад су обећали“.

„Русофили“ слушају оптужбе „плаћеника“, климају главом и пуше – немају намеру да се ослободе „старих, лоших навика“, и кроз облак дима подсећају – набрајају злочине који су нам учињени само у XX веку од тог „западног, цивилизованог света“: „Бомбардовали су нас и убијали од 1914. до 1918. па од 1941. до 1944. па 1999, у време кад нико (глобално) није ратовао, па сад – 2008, покушавају да легализују криминално отимање Косова и Метохије, са већ пруженим канцама према Републици Српској и Војводини... 'Оћете ли да запалите један дуван, браћо демократе? Нећете. Дуван је отров? А није отров оно што пушите (на) Западу?“

И тако, иста прича, иста свађа, данас, сутра, јуче, годинама, вековима, са оптужбама „тачним

и аргументованим“, које, изузев немира, сукоба, и мржње, не доносе ништа ново, боље, и паметније.

Зато, ваљда, није ни чудо што је једна баба, слушајући и гледајући „унуке“ како се на Раскрсници свађају и до (само)уништења вређају, рекла, тихо, за себе, али да је још понеко чује: „Ко нас је клео није дангубио.“

П. С.

Поделе ће нам, вероватно, доћи главе и (ово мало) преостале земље.

Кад би, рецимо, ова подела била „толерантнија“ – без мржње, горчине, прединфарктног беса, живот бисмо „трошили“ на практичније, корисније и паметније послове, ако нам је (већ) суђено да се свађамо, секирамо и, до бола, нервирамо.

Трећа подела

**КОСМЕТ – ЧУВАРИ
И СЕЦЕСИОНИСТИ**

(Или хладна зима, или врело лето)

Космет (никада) неће бити признат као независна држава, што се тиче Владе и (већине) народа Србије.

Косово је (већ!) држава за себе, ако се питамо ми прагматични, без „вишка“ ирационалних емоција.

Трећи век се води дипломатско-оружани сукоб са Албанцима, а последњих година, месеци и, нарочито, дана – из часа у час, бој се води и међу самим Србима: сачувати Космет у оквиру граница Србије, или га се одрећи, поклонити, теслимити, признати као нову балканску државу, све „зарад нашег добра“.

Чувари – браниоци Космета позивају се на „суверенитет и интегритет државе Србије“, на Резолуцију 1244 Савета безбедности УН, на све оно што би као „аргументе“ покренула свака земља на планети ако би јој насиљем и тероризмом отимали део територије.

„Добронамерни сецесионисти“ предлажу да у „име будућности Србије“ – добросуседских односа,

поклонимо тај део земље, „због чињеничног стања на терену“ да га се одрекнемо господски, и, тако, тим џентлменским чином, покажемо целом свету како смо се (нагло) променили, како смо постали добри, разумни, кооперативни, те самим тим препоручљиви за „астал“ европских народа, да седнемо, једном, равноправни за сто и (коначно) изађемо из задимљене кухиње у којој смо вековима (тим истим народима) спремали гозбе и прали судове.

Спрско-српска жуч око Космета води се свим медијским средствима, и трајаће још неко време, док се „статусна одлука“ не донесе негде у „белом свету и Белој кући“, док иза те одлуке не стане иста она „демократско-нуклеарна сила“, која се на овим просторима појавила (невидљива!) 1999. године, и чије последице „тренирања људских права“ најбоље региструју институти за онкологију.

Заправо, тренутно се води борба између задржавања Космета „на папиру“ и отимања, насиља на терену.

Данашње (млађе) генерације, а нарочито потомци њихови – наши, могли би имати далеко веће проблеме него што су ови „преговарачки“.

Без обзира на то којој „страни“ припадамо, чињенице су следеће:

1. Космет је (демографски) изгубљен одлуком – наређењем Ј. Б. Тита да се забрани повратак Србима и Црногорцима у своје куће, на своја имања, после Другог светског рата; и да се њихове куће и земља поделе Албанцима, већином „пристиглим“ из Албаније. (У овом – историјски демографском пресудном „послу“ за будућност Космета, уз Ј. Б. Тита као наредбодаваца,

„младожење идеје“, деверуше су биле српски комунистички лидери, чија деца, или унуци, данас, углавном, заговарају да се та „прича“, коначно, приведе крају.)

2. У Србији сваке године нестане – одумре град од 25.000 до 30.000 становника – разлика између наталитета и морталитета – док се на Космету рађа нови град од 50.000, те је тако, а и „већ виђено“ друкчије – „дошљацима“ из Албаније – Приштина „нарасла“ са 250.000 пре бомбардовања – на скоро 700.000 „чистог“ албанског становништва. (Све у складу са „стандардима“ ЕУ о „изградњи мултиетничких градова, и држава“.)

3. „Велика Албанија“ је, у ходу, стварана захваљујући геостратешким интересима „западних сила“, као потенцијална „одскачна даска“ – скакаоница, за неке будуће „окретне игре“, кад ће бити изведен скок са „косметске скакаонице“ у „базен“ Балтичког мора.

4. У тој држави („Великој Албанији“) данас живи шест (6) милиона становника и, једноставном рачуницом, може се претпоставити да ће их за педесет година бити (око) двадесет милиона, на територији која ће (поново!) постати „тесна“, те би се могли, као „цунами талас“, прелити преко „административне границе“ све до Београда, па и даље, докле буде Србије.

5. Србија би, евентуално, могла да води још један рат у случају да „превагне“ та опција, и то би, сигурно, био последњи рат.

Ако постоји некакав „сценарио“ за „коначно решавање српског питања“ као вечитог „реметиоца“ идеје о међународној контроли балканских простора, он, вероватно, личи на немачки план током Другог

светског рата – подела Србије по „интересним зонама“ (погледати мапе из 1941–1944).

6. Тренутни, међународни, „дипломатски рат“ око Космета води се заправо само из једног јединог разлога – како пронаћи у Србији људе – било би добро да су из „врха власти“, који ће потписати некакав папир – било шта, може и салвета, да се – (добровољно) одричу свог дела земље не би ли чиновници разноразних „мировно-преговарачких организација“ имали нешто „црно на бело“ пред светом и, нарочито, пред сецесионистима у својим земљама да је „случај Србија“ решен на „добровољној основи“, те нема смисла да и они, нпр. Баскијци, потежу за експлозивом и муницијом у жељи да добију Оно што су Они добили тероризмом.

Тај папир, тај „поклон“, у Србији нико (нормалан и моралан) неће потписати, а онима који би то ипак учинили – без обзира на то што би им потпис „важио“ као да је на тараби, ваљало би спремити „анекс уговора“, у који би било „таксативно унето“ да се долепотписани уз поклањање Космета одриче – поклања и своју кућу, окућницу, станарско право и гробно место, те, тако, тим чином и потписом потврђује своје убеђење да се само уступцима и одрицањем могу изградити „добросуседски односи“ са будућом државом на територији Србије, све у име мира, и будућности, Србије.

П. С.

Поделе ће нам, вероватно, доћи главе и (ово мало) преостале земље.

Кад би, рецимо, ова подела била „толерантнија“ – без мржње, горчине, прединфарктног беса, живот бисмо „трошили“ на практичније, корисније и паметније послове, ако нам је (већ) суђено да се свађамо, секирамо и, до бола, нервирамо.